

De Journalist

Magazine van de VVJ

België-Belgique
P.B.
8900 IEPER 1
3/8136

Afgiftekantoor Ieper

Dossier: Journalisten in gevare zones

'L&H-files'

Sportjournalisten reiken Vlaamse Reus uit

**Onze inbreng geeft
u een stevige poot
om op te staan**

Acerta Sociaal Verzekeringsfonds

is uw sterke basis die u toelaat succesvol te ondernemen. U moet immers kunnen vertrouwen op iemand die uw administratieve belangen behartigt en die een (lange) neus heeft voor zaken. Kies daarom voor Acerta Sociaal Verzekeringsfonds, uw beste partner voor deskundige begeleiding en advies inzake uw rechten en plichten als zelfstandige. En dat nog steeds aan het allerlaagste tarief: 3%. Surf voor meer informatie naar www.acerta.be.

Wij maken het voor u waar

9300 AALST
Leo de Béthuneaan 100
tel.: 053-21 38 59 • fax: 053-77 76 12

2610 ANTWERPEN-NOORD
Italiëlei 1
tel.: 03-707 21 36 • fax: 03-707 21 37

2610 ANTWERPEN-WILRIJK
Sneeuwbesaan 20
tel.: 03-829 23 10 • fax: 03-829 23 86

8000 BRUGGE
Langestraat 21
tel.: 050-33 50 28 • fax: 050-34 61 34

1020 BRUSSEL
B.D.C. Hezel Esplanade 65
tel.: 02-773 16 40 • fax: 02-773 16 03

9200 DENDERMONDE
Noordlaan 148
tel.: 052-21 92 11 • fax: 052-22 08 82

9000 GENT
François Laurentplein 17
tel.: 09-264 12 20 • fax: 09-264 12 28

3500 HASSELT
Kunstlaan 16
tel.: 011-24 94 30 • fax: 011-23 19 71

8500 KORTRIJK
Grote Markt 19
tel.: 056-21 93 21 • fax: 056-21 93 29

3000 LBUVEN
Diestsevest 14
tel.: 016-24 52 19 • fax: 016-24 52 40

2500 LIER
Gasthuisvest 9
tel.: 03-491 84 34 • fax: 03-491 84 49

2800 MECHELEN
Van Benedenlaan 73
tel.: 015-40 42 40 • fax: 015-40 42 41

8400 OOSTENDE
Ieperstraat 10-12
tel.: 059-55 26 07 • fax 059-55 26 99

8800 ROESELARE
Rumbeekseste enweg 229, bus 1
tel.: 051-24 66 27 • fax: 051-26 08 91

9100 SINT-NIKLAAS
Plezantstraat 56
tel.: 03-780 74 50 • fax: 03-780 74 49

2300 TURNHOUT
Batersstraat 100
tel.: 014-40 02 50 • fax: 014-40 02 54

ACERTA

Sociaal Verzekeringsfonds

Magazine van de Vlaamse
Vereniging van
beroepsJournalisten

3de jaargang
15 januari 2002, nummer 44
Verschijnt maandelijks

Redactieraad

Jan Backx
Laurent Coppens
Pol Deltour
Farid El Mabrouk
Wout Pittoors
Luc Standaert
Luc Vanheerentals
Pol Van Mossevelde

Redactie en coördinatie

Ann Deceunynck
Internationaal Perscentrum Vlaanderen
Grote Markt 40
2000 Antwerpen
Tel. 03/290 63 73 - 0478/38 10 35
Fax 03/232 21 30
de.journalist@pandora.be
ann.deceunynck@euronet.be

Abonnementen en advertenties

Lisbeth Moons
Vlaamse Vereniging van
BeroepsJournalisten
Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232 (2de verdieping)
Wetstraat 155
1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
avbb@belgian-journalist.be

Vormgeving

Prepress Publiwest

Drukkerij

Publiwest N.V.
Drukkerij Sansen
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

Lid van de Unie van Uitgevers van de
Periodieke Pers

VLAAMSE
VERENIGING VAN
BEROEPSJOURNALISTEN

Nieuw maandblad!

Een 'gelukkig nieuw jaar' hoort traditioneel te starten met heilswensen en goede voornemens, maar helaas moet het soms ook starten met noodzakelijke maatregelen. U hebt, lezer, op dit ogenblik eigenlijk het eerste nummer in handen van het nieuwe maandblad van de VJ. Met andere woorden: De Journalist, tot nu toe een tweewekelijks blad, zal in de toekomst maar één keer per maand meer verschijnen.

Dat is een beslissing die we niet graag genomen hebben, maar die ons door de omstandigheden is opgedrongen. We zijn bij de VJ immers zeer goed geplaast om te kunnen bevestigen dat de uitgevers gelijk hebben als ze zeggen dat 2001 een desastreus jaar was in de printsector. Wij mogen dan weinig last gehad hebben van het stijgen van de papierprijs, over het in elkaar klappen van de reclamemarkt weten we alles, uit eigen bittere ervaring.

Toen we begin 2000 startten met de vernieuwde De Journalist, gingen we ervan uit dat zo'n vaktijdschrift voor journalisten ook interessant kon zijn voor lezers buiten de journalistiek, en voor adverteerders. Tijdens dat eerste jaar leek alles mooi op schema te zitten. De ontvangsten uit abonnementen en advertenties waren ongeveer even groot, en dekten samen zo'n 40 procent van de uitgaven. De verwachting was natuurlijk dat dit zou groeien in het tweede jaar.

Quod non.

Het abonneebestand groeit gelukkig nog altijd héél stilletjes, maar de advertenties smolten in het voorjaar 2001 compleet weg. In het najaar hebben een aantal mensen dan nog een serieuze inspanning geleverd om toch opnieuw advertenties aan te trekken. Dat is min of meer gelukt, maar er waren zo'n bovenmenselijke krachttoeren voor nodig dat de conclusie eigenlijk dezelfde bleef: we kunnen niet verdergaan met een tweewekelijks blad.

De Journalist is dus voortaan een maandblad, maar hij wordt wel iets dikker. We doen er vier bladzijden bij. Uiteraard passen we ook de prijzen aan. Een jaarabonnement kost voortaan 45 euro, en de bestaande abonnementen worden met een half jaar verlengd. Als in de toekomst de economische horizon terug roze kleurt, kunnen we de frequentie opnieuw bekijken.

De Journalist blijft zoals voorheen het perswereldje opvolgen, al zal dat met een lagere frequentie gebeuren. Maar ook dat gaan we compenseren. Binnenkort zullen jullie immers (eindelijk) terechtkunnen op onze eigen website, waarover meer in een volgend nummer.

En zo kunnen we 2002 toch nog beginnen met een goed voornemen.

Luc Standaert

Foto: Johan Van Cutsem

Inhoud

Dossier

- IFJ vraagt aandacht voor werkomstandigheden in gevarenczones **5**
- Sarah De Jong: Onze Dodenlijst moet leiden tot meer veiligheid **6**
- Recht op antwoord **7**
- Premies onmiddellijk de hoogte in **8**
- Luc De Smet (VTM): Eerder toevallig in gerold **8**
- Marleen Daniëls: Als schapen wachten op een perskaart **9**
- Lorenzo Natali Prijs voor Frans en Keniaanse journalist **9**

Forum

- Lernout & Hauspie en de primeurs van The Wall Street Journal **10-11**

In Memoriam

- Philip Miel Wouters overleden: Ciao dottore! **12**
- Huib Aerts 'Elmar Borg' overleden

Mens achter het nieuws

- Kris Smet: Het was te onbevredigend geworden **13**

Onder Embargo

14

Column

- Hollandse geslachtsziekte is ver van genezen **15**

Actueel

- Beroepsjournalisten winnen Vacature-Persprijzen **16**
- World Press Photo dit jaar in Knokke

Nieuws uit de verenigingen

- Soms toch een feestje... **17**
- Radio- en TV-prijzen
- VVJ tussen de kartonnen dozen **18**
- Verzekering voor beroepsaansprakelijkheid
- Over persdocumenten en VVJ-lidmaatschap **19**
- Algemene Vergaderingen: 28 februari 2002

Foto: Belga

Veiligheid moet primeren. Ook journalisten werden gefouilleerd voor zij op 15 december 2001 toegang kregen tot de luchthaven van Kandahar.

Dossier: journalisten in gevare zones

IFJ vraagt aandacht voor werkomstandigheden in gevare zones

De Internationale Journalisten Federatie (IFJ) heeft op het einde van afgelopen jaar bekend gemaakt dat wereldwijd honderd journalisten en mediawerkers het leven lieten tijdens de uitoefening van hun beroep. Met dit aantal wordt een triest record bereikt, het hoogste in zes jaar. 'Veel van de slachtoffers overleden in oorlogsgebied, anderen werden vermoord, nog anderen waren op het verkeerde moment op de verkeerde plaats.'

Ann Deceunynck

De IFJ maakt op het einde van elk jaar dergelijke cijfers bekend. Op 18 december 2001 gebeurde dit in het Résidence Palace, waar bij deze gelegenheid een internationaal debat 'The Challenge of Reporting Human Rights and Development in an Age of Uncertainty' rond dit thema werd georganiseerd. Moderator was Aidan White, secretaris-generaal van de IFJ. Aidan White, IFJ-secretaris-generaal, pleitte ervoor dat journalisten beter opgeleid zouden worden, en dat er meer aandacht zou besteed worden aan uitrusting en verzekering voor de betrokkenen vertrekken naar risicogebieden. Hij sprak daarbij in het bijzonder zijn bezorgdheid uit over zelfstandige journalisten.

Een aantal mediagroepen die in de hele wereld aanwezig zijn, waaronder CNN, BBC, Reuters en Associated Press, hebben in een gezamenlijk initiatief onlangs een code opgesteld hebben in dit verband. De 'Code of Practice for the Safe Conduct of Journalism' bevat een aantal krachtlijnen. Daarin wordt aangedrongen op meer veiligheid voor journalisten. Goede voorbereiding, training en sociale verzekering zijn van zeer groot belang. Ook beroepersperslui moeten goed geïnformeerd zijn voor ze vertrekken, en zichzelf verder zo goed mogelijk informeren. Media-organisaties moeten erover waken dat geen onnodige risico's genomen worden omwille van onderlinge concurrentie. Regeringen moeten zoveel mogelijk het werk van jour-

nalisten mogelijk maken. Iedereen moet journalisten hun werk laten doen, en respect opbrengen voor hun fysische en psychische integriteit.

11 september

In 2001 vielen in 38 landen dodelijke media-slachtoffers te betreuren. 'Wij discrimineren geen persmedewerkers', zei Aidan White. 'Journalisten tonen de weg, maar hun werk hangt heel vaak af van de ondersteuning die ze krijgen van vertalers, chauffeurs, technische staf en nog vele anderen. Die moeten dus bij onze slachtoffers geteld worden'. De gegeven cijfers zijn nog niet echt definitief, omdat er nog tal van dossiers in onderzoek zijn en er uiteraard ook nog andere gevallen van overlijden pas later aan het licht kunnen komen.

De bekendgemaakte cijfers vermelden in zes landen vijf of méér sterfgevallen. In Afghanistan vielen 8 journalisten te betreuren. In Colombia stierven vier journalisten en zijn nog zes dossiers in onderzoek. In India overleden vier journalisten en is nog één dossier in onderzoek. Op de Filippijnen overleden twee journalisten en zijn nog drie dossiers in onderzoek. In Thailand overleden vijf journalisten en is nog één dossier in onderzoek. En tenslotte in de Verenigde Staten vielen twaalf doden, onder wie vier journalisten en acht mediawerkers.

Zeven van hen kwamen om op 11 september. In het overzicht werd speciaal de dood vermeld van de onderzoeksjournalist Martin O'Hagan die in Dublin verbleef voor Sunday World. Hij werd doodgeschoten in september 2001. Voor het eerst in het dertig jaar eiste het aanslepende geweld in Noord-Ierland het leven van een journalist.

Ook de dood van uitgever Mario Coelho die in Magé in Brazilië een corruptieschandaal had uitgebracht, werd vermeld. Hij werd door een huurmoordenaar doodgeschoten de dag voor hij in deze ophefmakende zaak een gerechtelijke getuigenis zou uitbrengen, waarschijnlijk in opdracht van plaatselijke politici.

Dossier: journalisten in gevarenzones

Sarah De Jong: Onze Dodenlijst moet leiden tot meer veiligheid

De publicatie van een jaarlijkse 'Dodenlijst' is voor de Internationale Journalisten Federatie sedert 1990 één van de prioriteiten. Sedert twee jaar heeft Sarah De Jong de leiding over de onderzoeks dossiers naar omstandigheden waarin de journalisten omkwamen. Sarah leidt deze wereldwijde onderzoeken vanuit haar kantoor dat deel uitmaakt van het IFJ-secretariaat, gehuisvest in het Brusselse Résidence Palace. De IFJ vertegenwoordigt méér dan 500.000 journalisten in méér dan honderd landen.

Ann Deceunynck

Sarah De Jong: 'De onderzoeken zijn niet altijd eenvoudig. De IFJ krijgt in zeer veel landen assistentie van organisaties als nationale vakbonden of andere verenigingen die journalisten groeperen, en eveneens van persvrijheidsorganisaties. Heel zelden vindt de IFJ helemaal niemand die informatie kan/wil verstrekken. 'In die gevallen twijfelen we trouwens heel erg of we de dossiers wel zouden toevoegen aan onze lijst. We streven een grote mate van zekerheid na.'

In al die dossiers valt het steeds op hoe groot de impact van de pers is. Om aan informatie te geraken, is het vaak nodig dat er veel (politieke) druk wordt gezet op plaatselijke autoriteiten en instanties. Het hangt er dan bijvoorbeeld van af of de betrokken landen lid zijn van de Europese Unie, of van de Raad van Europa. Sommige landen zijn democratisch genoeg om een goed onderzoek te voeren, andere niet. Soms rijzen er ook andere vragen. In 2001 werd in Koeweit een invloedrijke journaliste, senior-chief bij een krant, vermoord. Een priester heeft de feiten gepleegd. Als hij schuldig bevonden wordt, krijgt hij de doodstraf. Het is maar de vraag hoe je je daar als mensenrechtenorganisatie bij moet voelen ...

Nog na de publicatie van de 'Dodenlijst 2001' kwamen er ons drie nieuwe dossiers ter ore. Eén in Colombia. Dat verbaast mij niks. De toestand is daar zeer ernstig. In 2002 zal de IFJ daar een 'Veiligheidsbureau' oprichten, speciaal voor journalisten. We krijgen daarvoor de medewerking van de Unesco. Het is zéér moeilijk daar een orgaan te vinden dat bij zo iets wil helpen. Ook in Oeganda bleek nog een journalist omgekomen. Die werd levend verbrand. En een derde geval situeert zich in Nicaragua. Sarah De Jong telefoneert, faxt en e-mailt de wereld rond, steeds van uit haar Brusselse stek. Vooral in de moeilijke landen proberen we mensen te vinden die de persvrijheid wat kunnen monitoren. En overal proberen we te zorgen voor netwerken waarlangs we aan informatie geraken. In het Verre Oosten en in Zuid-Amerika heeft de IFJ regionale kantoren, die ook zelf een plaatselijk jaarverslag opstellen.'

Veiligheidscode en -trainingen

'De IFJ, opgericht in 1926, heeft vijftien jaar geleden een afdeling 'Mensenrechten' opgericht. In 1990 werd gestart met de

Recht op antwoord

"Het korte stukje in De Journalist van 18 december 2001, met als kop FET: verhoogde werkdruk?, is op een aantal punten niet correct. Met name waar de auteur stelt 'Dat is blijkbaar slecht nieuws geworden voor een aantal losse medewerkers van de krant' en aldus insinueert dat een aantal losse medewerkers bedankt is voor hun diensten. De Financieel-Economische Tijd heeft de samenwerking met geen enkele losse medewerker wegens de minder goede gang van zaken stop gezet. Als er al een medewerker werd bedankt voor zijn diensten, gebeurde dat omdat de redactie niet tevreden was met de kwaliteit van de geleverde teksten. Verder stelt de auteur dat 'vooral de cultuurbijlage moet rijden en omzien', waarbij hij de indruk laat de die bijlage geïsoleerd is. Ook dat is een valse indruk. Ten slotte meent de auteur te weten dat de werkdruk op de 'vasten' is

verhoogd. Ook dat is niet waar. De werkdruk bij De Financieel-Economische Tijd is hoog, maar werd niet verhoogd."

Marc van Cauteren, hoofdredacteur

Naschrift van de redactie: Volgens Isabel Albers op 14 januari in De Standaard was 2001 voor uitgeverijbedrijf Tijd toch echt geen goed jaar. Een en ander raakte bekend na een speech die gedelegeerd bestuurder Jan Lamers op 11 januari hield tijdens de Nieuwjaarsreceptie voor het personeel. De Standaard vernam ook uit de mond van Jan Lamers dat er voor 2001 nog geen definitieve cijfers voorhanden zijn, maar dat de groep 'in elk geval verlies zal maken'. 'Voor ons betekent het de ommekeer van het beste jaar ooit naar het slechtste jaar ooit', stelde Lamers nog.

Dossier: journalisten in gevare zones

bekendmaking van een jaarlijkse 'Dodenlijst'. In 1992 werd er een 'Veiligheidsfonds' opgericht, en in 1998 een 'Veiligheidscode'. 'Het is door een niet aflatende reeks factoren en crisissituaties in tal van landen, dat de IFJ-werking in een stroomversnelling terecht kwam. De Dodenlijst vind ik een zeer belangrijk facet. Wij proberen via de IFJ ook concreet hulp te bieden in het verlengde hiervan. In België organiseert het leger 'Veiligheidsstrainingen' voor journalisten. Maar dat is lang niet overal zo. In Engeland zijn een aantal privé-organisaties die dit doen. Wij proberen in de nabije toekomst voor Afghaanse en ook voor Palestijnse journalisten iets dergelijks op touw te zetten. Eigenlijk mag je zulke initiatieven beschouwen als resultaten van onze aandacht voor die 'Dodenlijst'.

Ongevallen

'Zo'n 25 % van het aantal omgekomen journalisten is het slachtoffer geworden van oorlogssituaties. Eigenlijk gaat het dan meestal nog om ongevallen, zoals bijvoorbeeld iemand die op een landmijn stapt of in een cross-fire terecht komt. Van die 25 % zijn gemiddeld slechts 5 % buitenlanders, de overige 95 % regionale journalisten.

65 % van het totale aantal werd vermoord. En het overige aan-

tal, 10 tot 15 %, kwam om tijdens de uitvoering van journalistiek werk, door een ongeluk. Het kan gebeuren dat iemand verslag wil uitbrengen van een aardbeving, en dat plots de aarde opnieuw begint te beven. Of dat een helikopter met een journalist aan het werk neerstort.

Ook voor wat die ongevallen betreft, proberen wij natuurlijk via voorzorgsmaatregelen de aantallen te helpen beperken. Lobbyen, pleiten voor goeie verzekeringen voor journalisten en permedewerkers, dat doen wij permanent.'

Premies onmiddellijk de hoogte in

Een overlijdensverzekering waarmee een journalist naar oorlogsgebied trekt, kan uiteraard niet goedkoop zijn. Maar hoe duur is ze? En hoe wordt de premie berekend?

Bij Aviabel kloppen mediahuizen, maar ook zelfstandige journalisten, aan om zich te verzekeren tegen tijdelijke grote professionele risico's. Filip Vandeputte is senior-underwriter bij verzekeraar Aviabel en licht toe hoe maatschappijen dergelijke uitzonderlijke levensrisico's verzekeren.

'In een aantal dossiers treden wij niet alleen als eerste verzekeraar op, maar ook als herverzekeraar. Als een werknemer van een (media)bedrijf een gevaarlijke opdracht gaat uitvoeren, nemen wij voor de betrokken periode de arbeidsongevallenverzekering over van de gewone verzekeraar.'

'De berekening van de premies baseren wij op informatie die wij zo breedschalig mogelijk verzamelen, vanuit diverse bronnen. Wij baseren ons o.a. op de journalisten zelf, op wat er over de risicogebieden in de media verschijnt. Wij krijgen ook informatie van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Verder houden wij ook nog rekening met gegevens van persagentschap Reuters, en van verzekeringsmaatschappij Lloyd's. Met al die parameters bouwen wij een beeld op van de risicograad van de bezochte landen en steden. Op die manier bepalen wij op een zeer subjectieve manier op welk niveau een risicogebied zich bevindt. Per niveau hanteren wij tabellen. Je kan stellen dat wij de niveaus waarin landen en gevaarszones zich bevinden, maandelijks aanpassen. Maar in specifieke omstandigheden is dat veel vaker - dagelijks zelfs. Als er vanmiddag iets ernstigs gebeurt, gaan de premies onmiddellijk de hoogte in. Veel landen zitten al maanden, jaren zelfs, in hetzelfde niveau. Als

er geen nieuws is, gebeurt er niet veel aan de premies. Toch moeten we altijd oppassen. Het is niet omdat problemen de media niet halen, dat ze niet bestaan! Iedereen heeft dan de indruk dat alles rustig is, maar het gebeurt wel vaker dat blijkt dat de realiteit helemaal anders is!

De concrete prijs?

Een journalist die op dit moment naar Afghanistan zou gaan voor een reportage van 8 dagen, en die 25.000 euro wil garanderen aan zijn nabestaanden indien hij overlijdt, betaalt een premie van 45 euro. Ter vergelijking: voor de 'normale' risico's alleen, d.w.z. eenzelfde bedrag en eenzelfde duurtijd, volstaat een premie van iets meer dan vier euro. Een journalist die voor acht dagen naar Zimbabwe zou trekken, betaalt op dit moment een premie van vijf euro. Al zéér beduidend veel minder dus. Gelukkig zijn de schadegevallen in dit verband zeer schaars. Dat is trouwens altijd zo bij extreme risico's!

Maar daarmee is niet alles gezegd, want deze verzekering is maar een bijkomende verzekering, zoals je ook een bijkomende vakantieverzekering kan nemen. Een journalist die voor zijn werkgever naar een oorlogsgebied trekt, moet natuurlijk gedekt blijven door zijn gewone arbeidsverzekering. Als een mediahuis een werknemer-journalist naar een oorlogsgebied stuurt, dan moet het zijn verzekeraar arbeidsongevallen daarvan verwittigen. Die vraagt dan een 'bijpremie' op de gewone premie. Omdat het hier gaat over verzekerde risico's die in de honderdduizenden euro lopen, is die bijpremie navenant. Hij kan makkelijk oplopen tot een paar duizend euro voor een weekje Afghanistan.

(AD/LS)

Dossier: journalisten in gevarenczones

Luc De Smet (VTM): Eerder toevallig in gerold

Foto: Jos Verhoogen

Luc De Smet

meegewerkt aan de verslaggeving. In 1992 ben ik dan zelf zo'n twee weken ter plaatse getrokken voor de verslaggeving van de vlucht

'Ik denk dat de meeste 'oorlogsverslaggevers' - zoals zovelen in de journalistiek - omwille van toevallige omstandigheden in die rol belanden. Het zal slechts bij een kleine minderheid een echt bewuste keuze geweest zijn. Uitzonderingen niet te na gesproken, natuurlijk. Hier en daar zitten er wel echte avonturiers tussen. Bij mij kwam het allemaal nogal toevallig. Tijdens de Golfoorlog ben ik bij VTM begonnen, en heb ik van op de redactie uiteraard

van de Koerden naar Turkije. En nadien heb ik de Balkanoorlogen van nabij gevolgd en verslagen, van bij het uiteenspatten van Joegoslavië tot het einde van de Kosovo-oorlogen.

De risico's ?

Tja, eigenlijk ben ik daar nogal fatalistisch in ... Uiteraard probeer ik altijd het gevaar uit de weg te gaan.

Bij VTM zijn wij wel goed verzekerd. Dat moet ook wel. In oorlogsomstandigheden vallen immers alle gewone verzekeringen weg. Je moet er de kleine lettertjes van de polissen maar op na lezen om dat te weten. De premies voor oorlogsverzekeringen lopen daardoor wel hoog op. Voor veel zelfstandigen zijn die premies (te) hoog. Uiteraard kunnen wij niet werken zoals de grote wereldmedia. Wij hebben niet dezelfde mogelijkheden als CNN, BBC of ITN. Daarom zijn wij er soms op aangewezen rond te gaan rijden in gewone auto's, en zij in gepantserde.'

Marleen Daniëls (zelfstandige): Als schapen wachten op een perskaart

Foto: Marc De Roeck

Marleen Daniëls

Ik woonde in Limburg, kwam uit een dorp en wist eigenlijk aanvankelijk helemaal niet hoe ik eraan moest beginnen. Vrij vlug landde ik op de redactie van Het Belang van Limburg aan, waar ik wel mooie kansen kreeg. Ik heb in die periode een maand in Beiroet gezeten, in het amazonegebied dat uitbrandde. Ik heb daar ergens gelogeerd bij een journalist. Het Belang had mij de garantie gegeven dat ze mijn reportage zouden plaatsen, dus ik was al heel tevreden.

Nadien heb ik voor Het Belang ook nog een reportage gemaakt van de revolutie in Roemenië. Daar overnachtte ik bij ook al bij een journalist in Boekarest. Met het eerste serieuze werk dat ik op deze manier deed, heb ik de nodige ervaring bijeen gesprokkeld waarmee ik nadien terecht kon bij Gamma in Parijs. Voor hen heb ik midden de jaren '90 vrij vaak in Bosnië gezeten. Nu werk ik voor een Nederlands agentschap.

Persfotografie is naar mijn oordeel de jongste jaren een pak minder interessant geworden. Bij Gamma zeiden ze mij bijvoorbeeld dat ik gewoon CNN moest volgen. We kregen de opdracht niet weg te gaan uit Sarajevo. Terwijl ik precies vind dat er daarbuiten veel inte-

'Al zeer jong wist ik dat ik iets avontuurlijks wilde gaan doen. Het buitenland heeft mij altijd aange trokken. En ik ben nogal sociaal ingesteld. Ik sta nogal veel stil bij het leed van de wereld. Arts worden was niks voor mij. Maar omdat ze me op school altijd in de richting van kunst, tekenen en schilderen, wilden sturen, werd het uiteindelijk fotografie. Ik dacht dat ik daarmee zo'n beetje alles combineerde.

ressanters te zien was. En ik wilde ook wel verder op avontuur uit trekken ...Op den duur vond ik echt dat ik te veel goeie verhalen moest laten liggen. Wat ik in Kosovo meemaakte, was soms gewoon een klucht. We hebben daar met 2.400 zitten wachten tot we in een kolonne konden vertrekken. Je viel daar gewoon over de perslui. Met tweeduizend als schapen staan aanschuiven voor een perskaart van de United Nations, dat is toch gewoon een klucht !

Als je dan al eindelijk beelden kan maken, moet je constant oppassen dat er geen perslui in beeld komen. En als je dan uiteindelijk thuiskomt met je reportage, heeft iedereen alles al op televisie gezien. Wat heeft zoiets nog met journalistiek te maken ? Ik heb in die periode eens een afgesproken reportage voor De Standaard Magazine zelfs niet meer geleverd, omdat ik me zo bekocht voelde. Ik vond dat ik er niks meer kon toevoegen als zelfstandig journaliste. Ik had het gevoel dat ik niets méér gedaan had dan een leuk schoolreisje maken ...

Ik heb een paar maanden geleden nog wel overwogen om naar Afghanistan te vertrekken, maar ik heb het niet gedaan. Uiteindelijk kan ik veel beter over een jaar of zo eens gaan kijken. Als het 'nieuws' er een beetje af is, en de massale persbelangstelling verdwenen. Bovendien zijn de prijzen die je daar nu moet betalen om bijvoorbeeld een auto te huren, waanzinnig hoog. Als zelfstandige kan je dat helemaal niet betalen. Het frustrerende is natuurlijk wel dat, als ik over een jaar een fotoreportage over Afghanistan aanbiedt, er helemaal geen belangstelling meer voor is.

In de kranten zie je nog weinig van zulke foto's. Als je ze al vindt, zijn ze meestal geleverd door internationale agentschappen. Die werken goedkoper natuurlijk.

Met mijn werk ben ik stilaan een andere richting in geslagen. Ik heb zopas een reportage voor National Geographic gemaakt over diamant in Antwerpen. Zoiets geeft veel meer voldoening. Je kan een beetje dieper op de dingen ingaan.'

Dossier: journalisten in gevarenczones

Lorenzo Natali Prijs voor Frans en Keniaans journalist

Foto: @YS

Natali-Award

De IFJ (International Federation of Journalists) is sedert drie jaar ook stuwende kracht achter de organisatie van de internationale persprijs 'Natali Prize for Journalism'. Ter gelegenheid van het debat werden op 18 december 2001 in het Résidence Palace deze jaarlijkse prijzen uitgereikt. De wedstrijd voorziet twee categorieën. Eén voor journalistiek werk dat gepubliceerd werden in landen binnen de Europese Unie en één voor artikelen die gepubliceerd werden in een ontwikkelingsland. Voor beide reeksen was er een prijs van 10.000 euro en een trofee.

In totaal dongen 121 inzendingen uit 41 landen mee naar prijzen. 85 inzendingen voldeden aan de gestelde voorwaarden en werden effectief door de jury beoordeeld.

Deze persprijs werd voor het eerst uitgereikt in 1992, maar werd in 1998 opnieuw gelanceerd op een meer professionele basis. Het is de bedoeling dat er in de toekomst ook regionale Natali Prijzen georganiseerd zullen worden.

Voorzitter van de jury was dit jaar Axel Buyse, redacteur bij De Standaard. Overige juryleden waren een Schot, een Nigeriaan, een Venezolaanse, een Thai en een Franse. Dit internationale journalistengezelschap ontving in het najaar van 2001 per fax op hun redactie alle kandidaturen. Op basis hiervan maakte iedereen een individueel verslag op van zijn bevindingen. Op 20 november kwam de jury bijeen in

Brussel, waar zij in overleg hun finale verslag opstelden.

In het juryverslag werd vermeld dat de leden verrast waren door het hoge kwaliteitspeil van een aantal van de ingezonden stukken. 'De keuze werd nog moeilijker omdat de jury rekening moest houden met verscheidene niveaus van economische ontwikkeling en mogelijkheden waarin de media in diverse landen werken'. De jury hield in het bijzonder rekening met de aanpak van de problematiek van mensenrechten en ontwikkelingsproblematiek in de betrokken landen, met de originaliteit van het werk, met het niveau van het journalistiek peil, met de mate waarin de auteur onderzoekswerk verrichtte en met de impact van het artikel.

Winnaar in de eerste categorie werd de Fransman Romain Gubert ('Le Point') voor zijn artikel 'Les terribles témoignages des réfugiés tchétchènes'. In de tweede categorie kwam de Keniaanse journalist Kamau Ngotho ('The Sunday Nation') als winnaar uit de bus voor zijn artikel 'The Pinto Murder'. Deze beide betrokkenen ontvingen 100.000 euro en de trofee.

Een eervolle vermelding werd gegeven aan Dieudonné Randriameasisoa, journalist van de krant 'L'Express de Madagascar' die een artikel inzond over de onregelmatigheden bij de verkiezingen in zijn land.

De jury gaf nog twee 'Aanbevelingen'. In de eerste categorie ging die naar een tekst van de Nederlandse journalist Teun Voeten ('Vrij Nederland') voor 'De bittere vrede van Sierra Leone'. In de tweede categorie ging de 'Aanbeveling' naar de Colombiaanse Ana Lucia Raffo Florez ('El Spectator') voor 'Desplazados, tragedia nacional' ('Displaced persons, a national Tragedy').

(AD)

Lernout & Hauspie en de primeurs van The Wall Street Journal

De Amerikaanse zakenkrant The Wall Street Journal (WSJ) pakte in de zomer van 2000 uit met reeks vernietigende artikels over het ondertussen failliete spraaktechnologiebedrijf Lernout & Hauspie Speech Products, kortweg L&H. De Vlaamse pers stond erbij en keek ernaar, zo leek het. Zaten we met zijn allen te slapen, zoals hier en daar gesuggereerd is? Gaf de WSJ ons met andere woorden een stevige les in onderzoeksjournalistiek?

— René De Witte en Luc Van Aelst
Journalisten De Financieel-Economische Tijd

Een journalist kreeg vorig jaar in dit blad het forum om in verband met de berichtgeving over L&H zwaar uit te halen naar de Vlaamse pers en meer bepaald naar de financieel-economische pers. Het feit dat de fraude bij L&H onthuld was geweest door de WSJ was volgens hem het bewijs van de onbekwaamheid van de Vlaamse financieel-economische journalisten, althans zij die het L&H -dossier volgden. Wij dus.

Ook elders kwam er kritiek. Niet gehinderd door enige kennis van het L&H-dossier voelde bijvoorbeeld mediaminister Dirk Van Mechelen zich geroepen om de Vlaamse pers de levieten te lezen. De kritiek was soms gewoon lachwekkend. Een televisieblad schreef dat het met een analist had gesproken die er nog altijd niet bij kon dat L&H op dergelijke wijze had kunnen frauderen. Met één oogopslag op de rekeningen van L&H had men kunnen zien dat het allemaal niet koosjer was, zo vertelde de analist.

Noch de Amerikaanse beurswaakhond SEC, noch de beursautoriteiten van Nasdaq, noch de interne en externe adviseurs van L&H, noch de huisbankiers, noch tientallen Amerikaanse en Europese beursanalisten, noch de schare L&H-watchers van de pers hadden ook maar wat opgemerkt. Nu het televisieblad eindelijk de superspecialist had ontmoet die dwars door jaarrekeningen en balansen kon zien, vergat het blad de ene cruciale vraag te stellen: aan wat had men kunnen zien dat er in de boeken van L&H een en ander niet klopte?

In sommige media is het proces ondertussen al gevoerd. Voor sommige collega's staat het blijkbaar zonder meer vast dat L&H één grote luchtbel was en het voormalige management uit schurken bestond. Wij hebben altijd getracht iets genuanceerder te zijn en zijn steeds blijven schrijven over de 'vermeende fraude' bij L&H. Lernout, Hauspie, Willaert en Bastiaens waren en zijn bij ons niet 'de fraudeurs', maar de voormalige managers van L&H 'die er door het gerecht van verdacht worden fraude te hebben gepleegd'.

Ook in ons recent verschenen boek 'De L&H Files' houden wij die toon aan. Omdat wij het voormalige management in bescherming nemen? Niets van. Er zijn aan de ene kant de aantijgingen van onder meer het revisorenkantoor KPMG en de 'bekentenis' van L&H dat er 'fouten en onregelmatigheden' in de boeken over 1998, 1999 en de eerste helft van 2000 vervat zijn. Aan de andere kant is er de repliek van het oudmanagement. Wij tekenden de beide versies op, zo objectief en volledig mogelijk. Het oordeel over wat er fout is gegaan en in welke mate welke manager zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan fraude, zullen we ten gepaste tijde optekenen uit de mond van de rechters.

Terug naar de WSJ. Op 27 april 2001 schreven wij in de Tijd voor het eerst over de rol van The Wall Street Journal en hadden wij het over de 'selectieve berichtgeving van de Amerikaanse zakenkrant'. Die stelling wordt in ons boek verder ontwikkeld en leidt in de 'De L&H Files' tot de vaststelling dat de berichten over L&H in de WSJ tendentius, onvolledig en soms zelfs onjuist waren. In tegenstelling tot wat recent in een pseudo-satirisch tijdschrift werd geschreven, hebben wij echter nooit de stelling ontwikkeld dat de WSJ zou hebben meegewerkt aan een Amerikaans complot gedirigeerd door de inlichtingendienst CIA. Waarom zouden we ook? Daar bestaan immers geen bewijzen van.

De complottheorie bestaat wel. Ze komt niet van ons. Wij hebben ze opgetekend en tegen het licht gehouden. Is die theorie belachelijk, vroegen wij ons af. In Frankrijk zijn twee sterk gedocumenteerde boeken verschenen over de economische oorlogsvoering door de VS en de rol daarbij van de Amerikaanse inlichtingendiensten ('Secrètes Affaires/Les services secrets infiltrant les entreprises' van Guillaume

Foto: Johan Van Cutsem

Dasquié en 'Les pires amis du monde' van Jean Guisnel). Dergelijke boeken, alsook de informatie die op het internet is te vinden, leren dat de complottheorie niet zonder meer valt uit te sluiten.

Of de WSJ al dan niet in het complot heeft meegewerkt, is voor ons niet de kernvraag want waarschijnlijk toch nooit te beantwoorden. Maar was de WSJ een voorbeeld voor de Vlaamse onderzoeksjournalistiek? Daar gaat het om. En daar hebben wij wel kanttekeningen bij. De vlijmscherpe artikelenreeks over L&H begint in juli 2000. De WSJ heeft een primeur. Als eerste brengt de krant de informatie over de geografische spreiding van de omzet van L&H die het bedrijf kort voordien heeft bekend gemaakt aan de SEC. Het gaat niet om informatie die L&H verborgen wou houden. Het gaat om een officiële filing waarvan de WSJ als eerste de inhoud publiek maakt. Onthullend, een dikke primeur, maar daarom nog geen ontdekking van de WSJ.

Uit de filing blijkt dat de omzet die L&H ooit in Singapore heeft generaliseerd, nagenoeg volledig is weggevalen. In Korea daarentegen wordt een spectaculaire groei opgetekend. De WSJ vindt dat erg verdacht. De krant krijgt van het management van L&H een lijst met de namen van een aantal Koreaanse klanten. Een aantal van die klanten wordt opgebeld door de Koreaanse correspondent van de WSJ. Wat de klanten vertellen, stemt in verscheidene gevallen niet overeen met de omzetcijfers die L&H over zijn Koreaanse klanten aan de WSJ heeft gegeven. Conclusie van de WSJ: het rammelt bij L&H Korea.

De WSJ heeft gelijk. Het stinkt inderdaad bij L&H Korea. Maar wat de WSJ schrijft, is eigenlijk niet waarover het echt gaat. Kort na de WSJ reist een journalist van het elektronische magazine The Register naar Korea. Onder de titel 'Want the story behind the news?' wordt gadeloos uitgehaald naar de WSJ. Het besluit van The Register: er staan ernstige fouten in de berichtgeving van de WSJ. En verder: 'WSJ misses the story'.

De WSJ trekt in twijfel of L&H wel zaken doet in Korea, maar gaat tegelijk volledig voorbij aan de exponentieel groeiende markt van de informatietechnologie en mobilofonie in Korea, schrijft The Register. Er is bijvoorbeeld in de Koreaanse telefoniesector een levendige belangstelling voor tekst-naar-spraak-technologie, een sector waarin L&H met zijn RealSpeak groot aanzien geniet. Het verslag van The Register vindt in Vlaanderen geen weerklank.

Vorige zomer maakte L&H-crisismanager Philippe Bodson tijdens een persconferentie delen bekend van het lijvige rapport dat PricewaterhouseCoopers over L&H Korea opstelde. Wij kregen het volledige rapport te pakken. Wat leert dat rapport? L&H haalde in Korea het ene contract na het andere binnen. L&H Korea deed wel degelijk heel wat zaken. De manier waarop, is een ander paar mouwen.

L&H Korea heeft op grote schaal facturen verkocht aan enkele Koreaanse banken. Waar wordt geveinsd dat het om onvoorwaardelijke factoring gaat en dat de inkomsten uit de contracten is verworven, zal later blijken dat de factoring wel degelijk voorwaardelijk was. Met andere woorden: er is omzet geboekt die niet had mogen worden erkend. Wanneer de WSJ zijn torpedo afvuurt op L&H Korea, weet de Amerikaanse zakenkrant niets van het gesjoemel met factoring.

Dat komt later aan het licht in het forensische auditrapport van het Amerikaanse advocatenkantoor Bryan Cave. Ook nu heeft de WSJ een schitterende primeur. De krant heeft het rapport exclusief gekregen van Lanny Davies, de 'mediaspecialist' die door de toenmalige L&H-topman John Duerden is ingehuurd voor advies over crisiscommunicatie. De WSJ serveert het Bryan Cave-rapport in verschillende schotels: eentje over de rol van Mercator & Noordstar, eentje over de betrokkenheid van de Libanese zakenman Harout Khatchadourian, etc.

Duerden en Davies kennen maar één medium. De andere media moeten het nadien stellen met conference calls waar nauwelijks meer dan opgewarmde kost valt te rapen. Het zal de collega's misschien zijn opgevallen dat de belangstelling van de WSJ voor L&H met het vertrek van Duerden en Davies opdroogt. Toch wel merkwaardig dat een krant die pagina's vulde over L&H, zijn lezers het vervolg van het verhaal onthoudt.

Nochtans zal ook de volledige afloop zich in de VS afspelen voor de faillissementsrechtbank van Delaware. Het is dan ook opvallend dat het nieuws en de primeurs over de constructies die in de VS worden opgezet tussen L&H en Dictaphone voortaan uit Vlaanderen komen. Geen letter meer in de WSJ. Omdat de taak is volbracht?

De berichtgeving in de WSJ heeft de perceptie gecreëerd dat L&H een lege doos was. Perception is reality. Als je een verhaal maar vaak genoeg vertelt, lijkt het op de duur wel echt gebeurd. Zo ook dus met L&H. In 'De L&H Files' tonen wij aan de hand van onder meer het concept van de LDC's en van het ambitieuze SofIA-project welke strategie men bij L&H volgde en met welke kapitaalkrachtige investeerders (De Post, KBC, Intel, Siemens Atea, Compaq, enz.) L&H in zee wou gaan. Het toont aan dat de WSJ op eenzijdige wijze over L&H berichtte. Zo goed waren onze Amerikaanse collega's dus ook weer niet. Laat het verhaal van de slapende Vlaamse pers dan maar dringend stoppen.

Overigens kwamen ook niet alle primeurs van de WSJ. Die waren er ook in Vlaanderen, soms in de Tijd, soms in andere media. In die gevallen had de WSJ niet eens het elementaire fatsoen om de Belgische bron te vermelden, ofschoon de Brusselse correspondent van de WSJ maar al te best wist van wie de primeur was.

De WSJ was daarbij niet alleen. Het is soms lachwekkend te zien hoe sommige collega's 'van hier' zich in bochten wringen om toch maar niet de bron van een primeur te vermelden of hoe zij hun medium misbruiken voor onderlinge afrekeningen. Is de lezer daarbij gebaat? Wij denken het niet.

Storender is evenwel de vaststelling dat sommige collega's ons stellingen en conclusies in mond leggen die we nooit verdedigd en getrokken hebben. In alvast één geval heeft dat te maken met een al jaren oude diepliggende wrevel van een freelance persmedewerker tegen één van de ondertekenende auteurs. Onze stelling: als je dan toch een collega wil 'pakken', doe dat dan op basis van onderbouwde feiten. Als we ergens fout blijken te zitten, geven we dat maar al te graag toe. Maar laat ons alsjeblieft journalistiek en cafépraat proberen gescheiden te houden.

In memoriam

Philip Wouters: Ciao dottore!

Foto: VUM

BRUSSEL - Toen vorige week op De Standaard het bericht viel dat Philip Wouters was overleden, werd het even stil. Miel - Philip was zijn „nom de plume” - heeft voor de wetenschapsverslaggeving in Vlaanderen de adelbrieven verworven. In de Belgische pers was hij de eerste die wetenschap op een ernstige manier in de krant bracht. Maar voor zijn collega's was hij ook de gemoedelijke verteller die de journalistiek als een avontuur heeft beleefd. Miel is 77 geworden. Hoewel hij zijn nakend einde al dertig jaar geleden verkondigde. Ergens in de lade van een Vlaamse uitgever moet nog een manuscript liggen, getiteld De Hypochonder. Miels zesde roman die jammer genoeg niet meer gepubliceerd is geraakt. Het ging om een soort zelfportret van de man die steeds de wereld om hem geamuseerd heeft bekeken en met zijn eigen inbeeldingen zelf de spot kon drijven. Miel schreef in de krant over medische onderwerpen en genoot op de redactie de reputatie van alle ziektes eerst voor zichzelf een recensie-exemplaar te vragen. Hij was na de Tweede Wereldoorlog als stadsredacteur in Gent begonnen, een stad waar hij als Brabander nooit voorheen een voet had gezet. Het liefst schreef hij over wetenschappelijke onderwerpen maar dat werd aanvankelijk niet op prijs gesteld. Er zijn weinigen die zo hard hebben gewerkt als Miel Wouters. Hij heeft tegen de sterren op geschreven. In tijden dat journalisten het economisch nog harder te verduren hadden, schreef hij, naast zijn werk op de krant, stiekem onder allerlei schuilnamen voor weekbladen zoals Het Zondagblad. Soms werden die stukken verkocht aan Nederland. En op die manier gebeurde het dat ze onverhoopt nog in De Standaard verschenen, die ze betrok van de Nederlandse De Volkskrant. In de jaren dat hij niet mocht schrijven waarover hij het liefst schreef, schreef Philip Wouters romans. Eén daarvan speelt zich af in zijn geliefd Italië, in een streek waar Hemingway in een lazeret had gelegen en Miel in een sanatorium. In Italië had Miel de vrouw gevonden, van wie hij zielsveel heeft gehouden, en een dochter die hij liefdevol heeft geadopteerd. Miel bezat er een wijngaard en verbleef er elk jaar

meer dan een volle maand om de oogst te bewaken en het transport van de flessen naar België te regelen. Pas toen onze collega voor zijn werk de Glaxo-prijs voor medische popularisatie werd toegekend, een erkenning door de wetenschappelijke wereld zelf, werd hij op de krant au sérieux genomen. Toen in 1976, na het faillissement van de Standaardgroep, Lode Bostoen hoofdredacteur werd en Guido van Hoof Chef Cultuur, stelden die hem voltijds vrij voor de wetenschapsverslaggeving. Onze confrater bleef bij dit alles wars van sensatiezucht, schuwde de jacht op dubieuze primeurs en kon zich mateloos geïrriteerd tonen door de oppervlakkige berichtgeving van de buitenlandse persbureau's. Het gebeurde meermaals dat Miel ineens zijn stem verhief en met een of andere telex zwaaiend uitriep: „Weet je wat er ook slecht is voor de gezondheid: groene kool! Ja maar, het staat hier zie...Ze geloven dat toch zelf niet zeker”. Onnodig te zeggen dat aangaande de heilzame werking van wijn geen onvertogen woord in druk kon verschijnen. Miel zou het er persoonlijk hebben uitgehaald. Miels scepsis tegenover het buitenissige speelde hem soms parten. Zoals die ene keer toen een Belgisch elektronica-bedrijfje triomfantelijk een vernuftige vinding had voorgesteld en Miel op de redactie binnen kwam vallen met de melding „Hebben ze ons daar proberen een blaas in onze nek te slaan, ja. Allez, stelt U voor: ge duwt op de knop van zo'n klein doosken en uw televisie verspringt van zender. Dat ziet ge van hier...”. Op die manier heeft de krant de voorloper van de afstandbediening gemist. Maar dank zij Miel Wouters heeft De Standaard dan ook zoveel anders primeurs gehad. Toen onze collega in 1989 met pensioen ging, organiseerde rector Dillemans in Leuven ter ere van Philip Wouters een luisterrijk afscheidsdiner met het kruim van de medische faculteit. Aan Miel Philip Wouters denk je in dankbaarheid terug. Zijn naam laten vallen in de kring van mensen die hem gekend hebben, roept bijna altijd een brede glimlach te voorschijn. En er is altijd wel iemand die een nóg straffer verhaal over de Miel kent. Op de redactie was hij vele jaren „geselschap goed ende fyn”. Collega's van zijn slag zijn zeldzaam aan het worden in het eeuwig doorgaand verkeer dat de journalistiek is. Ciao dottore!

Marcel van Nieuwenborgh

Huib Aerts (Elmar Borg) overleden

Foto: Bert Aerts

Vrijdag 4 januari 2002 overleed te Zaventem de voormalige journalist Hubert (Huib) Aerts, in de leeftijd van 93 jaar. In de literatuur genoot hij enige bekendheid als de romancier Elmar Borg. Huib Aerts werd op 24 april 1908 geboren in Aarschot, studeerde daar in het college en trok na de humaniora naar de missiecongregatie van Scheut. Na vier jaar filosofische en theologische studie verliet hij de religieuze opleiding en werd redacteur van het weekblad Ons Land. Ondertussen bereidde hij zich voor op de "kandidatuur geschiedenis", waarvoor hij bij de centrale examencommissie slaagde. In 1932 publiceerde hij Nachtelijke Gaarde, een dichtbundel waarin zijn beschouwende natuur en zijn religieus levensgevoel tot uiting kwamen. Hij genoot waardering bij de criticus Marnix Gijsen die hem een jaar later steunde toen hij kandidaat-redacteur bij De Standaard was. Zijn ervaringen als teruggekeerde priester-student beschreef hij in een roman, Heimwee, die hij in 1941 uitgaf. Huib Aerts kwam op 15 december 1933 in dienst bij De Standaard. In het toen zeer katholieke dagblad, dat de flamingantische strekking in de katholieke standenpartij steunde, was hij vooral op politiek en sociaal-cultureel gebied werkzaam, onder de leiding van hoofdredacteur Jan Boon (de latere directeur-generaal van de nationale omroep). Over het moeilijke journalistieke werk, in die zowel in

binnen- als buitenland hectische tijd, heeft Aerts een genuanceerd beeld opgehangen ten behoeve van mijn boek over de geschiedenis van De Standaard (1985, deel 1). Ook over de krant in de oorlogsperiode was hij voor mij een belangrijk getuige. Toen, in het begin van de Duitse bezetting, De Standaard en zijn populaire editie Het Nieuwsblad werd vervangen door Het Algemeen Nieuws (met dezelfde eigenaars en directie maar met een andere hoofdredacteur) bleef Huib Aerts, zoals zijn collega's, in dienst. De overtuigde aanhanger van de rooms-katholieke sociale leer moest nu vooral over sociale onderwerpen schrijven. Het Algemeen Nieuws trachtte een "aanwezigheidspolitiek" te voeren en evolueerde naar wat door de Duitse bezetter als een "attentistische houding" werd bestempeld. Tenslotte werd de krant in maart 1944 onder Verwaltung gesteld, waarna vrijwel de hele redactie vertrok. Huib Aerts verliet de krant op 1 april 1944. Na moeilijkheden met de naoorlogse repressie was hij werkzaam in de bedrijfsjournalistiek en richtte zijn aandacht op zijn jeugdliefde, de literatuur. In 1961 publiceerde hij, onder de schuilnaam Elmar Borg, een omvangrijke roman, De magische overzijde. Het boek werd door de kritiek goed ontvangen en het leverde hem een bekroning op door de Koninklijke Academie voor Taal en Letterkunde. Hubert Lampo loofde in Volksgazet, zijn cultuur, zijn technische vaardigheid, zijn artistieke eerlijkheid en zedelijke moed. Ik heb Huib Aerts in die periode leren kennen als een nauwgezette, principevaste en erudiete collega.

Gaston Durnez

Kris Smet: Het was allemaal nogal onbevredigend geworden

Ann Deceunynck

Foto: Johan Van Cuissem

Kris Smet

'Als iemand mij iets vraagt, wil ik daar vanaf nu echt rustig alle tijd voor nemen. Ik heb me genoeg gehaast. Van stress krijg je als journalist echt wel je deel. En de combinatie van mijn televisiewerk met een druk gezin, was niet altijd eenvoudig. Ik heb het gevoel dat ik nu aan een nieuw leven begin. Net nu het nog kan. Dat gevoel geeft me nu elke morgen iets onwezenlijks. Ik heb nu gewoon tijd genoeg om uitgebreid de krant te zitten lezen, en alle werk opzij te schuiven. Toch wil ik ook nog veel doen. Ik wil opnieuw geschiedenis gaan studeren, en Spaans. Ik wil heel veel gaan lezen en ik ga graag naar concerten. En ik heb een grote tuin, die onderhoud ik helemaal zelf.'

Ter gelegenheid van haar 60ste verjaardag is Kris Smet bij de VRT met pensioen vertrokken. 'Ik wilde op 58 al weg. Maar omdat er niemand was die mijn plaats kon innemen, ben ik nog twee jaar moeten blijven - met plezier overigens. Maar nu was het echt wel genoeg geweest. Het hoefde voor mij niet meer. Ik laat het liever aan de jeugd over. Ja, ook omdat het allemaal steeds maar sneller moet gaan, omdat er minder tijd is om iets uit te werken. Bij het Journaal ga je 's morgens de deur uit, en race je tegen de klok. Met veel geluk heb je in de auto nog even tijd om iets te lezen over waar je naartoe rijdt. Het was allemaal nogal onbevredigend geworden. En het onvermijdelijke verlies aan kwaliteit, dat stoorde me nog het meest'. Toen de allerlaatste werkdag erop zat, werden gebak en champagne boven gehaald. Daarmee nam Kris afscheid van haar collega's. 'Velen waren er trouwens al lang niet meer. Zij zijn al langer met pensioen'.

Na haar opleiding aan het conservatorium én als logopediste, startte Kris bij de openbare omroep in de uitzendingen van Nonkel Bob. Nadien kwam ze als actrice in jeugdreeksen terecht. Ze vond dat allemaal 'wel leuk, maar te weinig een uitdaging'. 'Ik heb me nooit

echt actrice gevoeld'.

Kris is spontaan naar Paula Semer toe gestapt met de woorden: 'Voor u wil ik werken'. 'Paula moest niet lang nadenken. Zij gaf me meteen de opdracht een documentaire van 50 minuten te maken over cosmetica. Ik vroeg gewoon wanneer het af moest zijn, en ik ben eraan begonnen'. Die eerste opdracht zette meteen de richting die later verder gevolgd zou worden. Vooral via onderwerpen en reportages in de medische sfeer, belandde Kris op de redacties van Panorama, Terzake en het Journaal. In totaal werkte zij - in zowat alle denkbare functies - mee aan een vijftigtal reportages.

Maar daartussenin leidde het pad bij de openbare omroep voor Kris ook overal elders langs. Een traditionele carrière bouwde ze er zeker niet op. Zo heeft Kris ook nog een zondagochtendprogramma 'Doe Mee' gehad, een laatavondprogramma 'De Draad van Ariadne', en nog een radioprogramma 'Kriskrasjes'. 'Bij de komst van VTM zijn er gesprekken geweest. En één keer heeft Kris deelgenomen aan een examen van de Europese Commissie. 'Hoewel ik er kon beginnen, heb ik uiteindelijk toch maar zelf besloten dat ik liever bij de VRT bleef. Een job als ambtenaar zou mijn horizon maar verengd hebben'. 'Bij de VRT heb ik alles mogen doen wat er met televisie te doen is'.

Toen haar kinderen nog klein waren deed Kris een keer bewust niét mee aan een journalistenexamen. 'Dat was toch niet te combineren. Heel lang heb ik gewerkt in allerlei losse contracten. Maar eigenlijk werkte ik op die manier nog méér dan full-time'.

Wat dat combineren van carrière en gezin betreft, is Kris duidelijk. 'Alleen had ik het nooit gekund. Toen onze oudste zoon zes jaar oud was, werd een tweeling geboren. Mijn grootmoeder is op dat ogenblik bij ons komen helpen. Zij zou twee maanden blijven. Dat zijn uiteindelijk zeventien jaar geworden. Tot zij gestorven is'. Ook over hulp die ze van anderen kreeg, is Kris vol lof. 'Maar de organisatie, die moet je natuurlijk wel zelf doen'.

'In die tijd waren er nog maar weinig vrouwen bij de omroep. Monique Delveaux zat daar zowat op haar eentje tussen allemaal mannen. Later werden Martine Tanghe, en nog later Sigrid Spuyt, ook gezichten van het journaal. Annemie Nijs kreeg nu zelfs haar eigen programma. 'Ik ben heel blij dat er stilaan veel meer vrouwen bij de Nieuwsdienst zijn komen werken. Een aantal zelfs al deeltijds. Toch blijft het voor vrouwen ontzettend moeilijk om gezin en carrière te verzoenen. Ik denk dat die nieuwe mannen waar je veel over hoort en leest, toch nog altijd in de minderheid zijn. Als vrouw - en ook als glamourvrouw in de televisiewereld - word je thuis elke keer opnieuw met je neus op de - dubbele - realiteit gedrukt. Ik heb echt nog mee moeten vechten, zelfs om voor de vrouwen een gelijk loon voor gelijk werk af te dwingen. Om nog maar te zwijgen van het enorme voordeel dat mannen hebben omdat ze er altijd zijn. Ze kijken niet op de klok om tijdig aan de schoolpoort te staan. Ze zijn altijd paraat voor hun werk. Ook op momenten dat er gelobbyd kan worden'.

TUSSEN WOORD EN DAAD

Seminaries over journalistieke praktijken die de betrokkenheid van de burger vergroten

DE KONING BOUDEWIJNSTICHTING ORGANISEERT OP 30 JANUARI IN ANTWERPEN EN OP 6 FEBRUARI IN BRUSSEL EEN SEMINARIE 'TUSSEN WOORD EN DAAD'. DE STICHTING STELT ZICH TOT DOEL DE BURGER AAN TE MOEDIGEN EEN ACTIEVE ROL TE SPELEN IN DE SAMENLEVING. DAAROM INTERESSEERT DE STICHTING ZICH OOK VOOR DE WIJZE WAAROP JOURNALISTIEK EN MEDIA DAT ENGAGEMENT KUNNEN VERSTERKEN. DE RESULTATEN VAN EEN STUDIE OVER DIT THEMA WORDEN DAAR VOORGESTELD.

PROGRAMMA VAN DE VOORMIDDAG

10u30: Inleiding: de media en de maatschappelijke betrokkenheid van de burger, waarom en hoe?

Stefan Crets, oprachthouder bij de Koning Boudewijnstichting

10u40: Een overzicht van mediapraktijken om de burger bij de samenleving te betrekken.

Nico Carpentier, onderzoeker verbonden aan de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen, UIA

10u55: Discussie over de rol van de media en de gehanteerde praktijken (deel 1)

Op basis van bijdragen van Nico Carpentier

Jan Drijvers, client service manager bij TNS Media

30 JANUARI

Leo Neels, partner bij Allen & Overy en voorzitter persbureau Belga

Arne Sierens, artistiek leider van DAS-theater

Margriet Hermans, Vlaams volksvertegenwoordiger en lid van de Commissie Media

6 FEBRUARI

Dirk Tieleman, journalist bij VRT-TV1

Filip Rogiers, journalist bij Knack

Peter Vandermeersch, hoofdredacteur dan De Standaard

moderator: Alex Puissant, journalist bij de VRT-Televisie

11u45: Pauze

11u55: Discussie (deel 2) en debat met de zaal

13u00: Buffet

DE SEMINARIES RICHTEN ZICH TOT:

- beroepsjournalisten;
- producers van radio- of tv-uitzendingen;
- redactieverantwoordelijken.

Deelname aan seminarie en buffet is gratis, maar er moet wel vooraf worden ingeschreven.

Voor bijkomende informatie en inschrijvingen kan u terecht bij: Greet Massart, tel: 02-549 02 28, fax: 02-549 03 11, e-mail: massart.g@kbs-frb.be

Onder embargo

Dit 'blaadje van de journalistenbond' betreurt zeer dat bij De persgroep nu weer **Luc Van der Kelen** zich in een Knack-interview laat ontvallen dat **Christian Van Thillo** in onze kolommen zo vaak zo onterecht wordt aangevallen. Zoals ook elders in dit nummer te lezen, wil De Journalist alleen maar trachten op te volgen wat er gebeurt in het perswereldje, en welbepaald met (het beroep van) de journalisten. Wij delen helemaal de visie van Luc Van der Kelen als hij stelt dat Christian Van Thillo de Vlaamse pers heeft vernieuwd, maar behouden ons de vrijheid af en toe een vraagteken te plaatsen bij de manier waarop. Blijkbaar zijn de tenen in sommige mediahuizen een opvallend stukje langer dan in andere. ●●● De afgelopen weken heeft het weer flink gerommeld aan de top van mediabedrijven en uitgaven. Vorige week werd bekendgemaakt dat **Rik Van Cauwelaert** voortaan directeur-hoofdredacteur is van Knack. Hij volgt in die functie **Hubert Van Humbeeck** op, die terugkeert naar de buitenlandse verslaggeving. Van Cauwelaert zal worden bijgestaan door twee adjuncten, **Ben Herremans** en **Frans Vuga**, en door de redactieraad, waarvan ook Hubert Van Humbeeck deel blijft uitmaken. ●●● Algemeen directeur **Johan De Boel** heeft eind december een abrupt einde (moeten) zien komen aan zijn functie bij de Antwerpse regionale zender ATV. Hij werd opgevolgd door **Frank Bel**. Deze nieuwe algemeen directeur was in zijn vorige loopbaan verantwoordelijk voor de interne themareclame bij de kranten van De Persgroep. ●●● Aan de top van RTBF heeft een crisis geleid tot het ontslag van administrateur-generaal **Christian Druitte**. Een diepe malaise zou de oorzaak zijn van de beslissing die Druitte zelf nam. Binnen de Waalse Regering leidde het dossier al vaker tot heftige discussies. De Waalse Regering kondigde overigens aan dat ze Druitte niet laat vallen. De gewezen radioman zal elders een (hoge) functie krijgen. ●●● Bij 'Le Soir' tenslotte werd eind december de benoeming van **Béatrice Delveaux** (41) als hoofdredacteur goedgekeurd. Delveaux werkt al sedert 1984 bij de krant, en leidde er de afgelopen jaren de economische redactie. De hele redactie toonde zich nu unaniem tevreden over haar aantreden. Gehoopt wordt dat de komst van deze vrouw een einde zal maken aan de woelige periode en de commotie die ontstond toen **Daniel Van Wylick** als directeur van de redactie aantrad. ●●● Op 16 februari nodigt de **Vlaamse Bond van Sportjournalisten** (VBS) haar leden uit op de jaarlijkse algemene vergadering die plaats vindt in het IPV te Antwerpen. Op de agenda staat onder meer de nieuwe samenstelling van het bestuur. ●●● Uitgeverij Van Halewyck heeft zopas het boek heruitgegeven dat de Waalse journalist **Auguste De Winne** bijna een eeuw geleden schreef over mistoestanden in Vlaanderen. De journalist van Le Peuple trok voor zijn werkstuk lange tijd door Vlaanderen om er vooral sociale wantoestanden op te tekenen. 'Door Arm Vlaanderen' biedt de lezer een kijk op een armtierig Vlaanderen dat in schril contrast geplaatst wordt met het 'rijke Wallonië' van 1902.

Hollandse geslachts- ziekte is ver van genezen

Wout Pittoors

"...maar de Vlaamse Beweging in ZIJN geheel..." Het is een stuk van een zin in één van onze gewaardeerde kwaliteitskranten. "Oei", denk je dan "ik sta een vergadering van de Taalunie achter. Alle bezittelijke voornaamwoorden zijn voortaan mannelijk. Gedaan dus met de Vlaamse Beweging in HAAR geheel". Maar neen. Enig voorzichtig rondvragen bij mensen die het kunnen weten leert je dat je helemaal geen vergadering van de Taalunie hebt gemist en dat de Vlaamse Beweging haar spraakkundige vrouwelijkheid geenszins is kwijtgespeeld.

Bovendien blijkt het stuk tekst eigenlijk afgescheiden te zijn door de persdienst van de VRT om de redacteurs van 's lands TV-pagina's een handje toe te steken. Prima, maar laat dat dan wel in correct Nederlands gebeuren. Meteen begrijp je beter waarom uiterst bekwame ankerlieden als Martine Tanghe of Bavo Claes je al eens tracteren op zinnen als " de onderneming maakt ZIJN werknemers technisch werkloos" of " de maatschappij zet ZIJN activiteiten in het buitenland stop", enz.,enz. De collega's lezen die dingen waarschijnlijk af van de monitor, staan behoorlijk onder de druk van het moment en hebben nauwelijks de tijd om de taalkundige kafferstreek van een of andere eindredacteur ultiem recht te zetten. Ik vind dat erg omdat het regelmatig gebeurt en omdat de onderwijzers en leraars, die hun best doen om de jeugd goed Nederlands te leren, hier op grote oplage in hun hemd worden gezet.

In elk geval rijst het vermoeden dat dit krakkemikkig taalgebruik gewoon een gevolg is van de Hollandse geslachtsziekte, een kwaal die boven de Moerdijk is ontstaan nadat het gros van de dialecten er geleidelijk aan door een soort randstedelijke eenheidsworst werd vervangen. "De koe, hij staat op de tram", weet je wel.

In Vlaanderen hangen we nog altijd sterk aan onze dialecten vast en daar is het bijwijlen met de geslachten van de substantieven droevig gesteld. De oudere Turnhoutenaren maakten de meest onvoorstelbare dingen mannelijk ("het meisje" bijvoorbeeld) en in het oudere Antwerps was "melk" gewoon onzijdig. Het heeft wel als gevolg gehad, dat de Vlamingen van vandaag pogen Pietje Precies te spelen wanneer ze sprekend of schrijvend naar het Algemeen Nederlands overschakelen. Die overschakeling is trouwens minder evident dan men zou vermoeden, zoals blijkt uit het recente boekje van Lode Wils "Waarom Vlaanderen Nederlands spreekt".

Het is een gezonde evolutie zolang we hier in de "zuidelijke Nederlanden" het onderscheid blijven maken tussen de gruwelijke eenheidsworst die men in onze soep wenst te draaien en het waarlijk correcte Nederlands zoals het boven de Moerdijk wordt gehanteerd. Het is dan wel jammer dat we daardoor verplicht worden "Kerreven" of "hendicep" te zeggen in plaats van "caravan" en "handicap" (met die scherpe Engelse "a") maar je kunt nu eenmaal niet alles hebben in het leven.

Fortis Investment Management
Guiding you to
your investment goals.

Fortis Investment Management

Albert II-laan 1 | B-1210 Brussel

Tel : 02 274 84 09

Fax : 02 274 83 39

e-mail : info@fimgroup.com

Beroepsjournalisten winnen Vacature-Persprijzen

De vier beroepsjournalisten Kris Verhaegen, Jan Hertoghs, Karl Van den Broeck en Wim De Borger mochten op 20 december 2001 de tweede reeks Vacature-Persprijzen voor 'Mens en Werk'-journalistiek in ontvangst nemen.

Kris Verhaegen van Radio 1 (VRT) won met haar reportage 'Grijs Werk' de eerste prijs, goed voor 5.000 euro. De jury loofde deze reportage, die uitgezonden werd in het programma 'Piazza' op 29 mei 2001, omdat ze 'verschillende zienswijzen over het werken op

Foto: Vacature

De eerste prijs was voor Kris Verhaegen.

oudere leeftijd op een aantrekkelijke en afwisselende wijze brengt'. 'Dit thema bezit een grote maatschappelijke relevantie'.

De drie andere laureaten ontvingen elk 2.500 euro. Jan Hertoghs kreeg de prijs voor zijn vierdelige interviewreeks 'Waar is de tijd?' die van 19 december 2000 tot 9 januari 2001 in Humo verscheen. De jury oordeelde dat hij interessante praatgasten had weten te strikken die 'een veelzijdige, sterk onderbouwde bijdrage over een maatschappelijk relevant thema leverden'.

Karl Van den Broeck viel in de prijzen voor de reeks 'Einde der coryfeeën' die in De Morgen verscheen van 28 augustus 2001 tot 1 september 2001. Deze reeks over oudere acteurs noemde de jury 'een erg volledige en uitgebalanceerde verslaggeving over een relevant probleem, die de noodzakelijke band legt met het sociaal statuut van de kunstenaar'.

Wim De Borger tenslotte werd bekroond voor zijn radioreportage 'Zelfsturende teams op de werkvloer' die uitgezonden werd door Radio Vlaanderen Internationaal op 25 november 2000. De jury oordeelde dat deze reportage over teams bij Philips Lighting 'een degelijk uitgewerkte reportage was over een relevant onderwerp'.

(AD)

World Press Photo dit jaar in Knokke

Van 26 april tot 26 mei 2002 zal de prestigieuze fototentoonstelling World Press Photo dit jaar te bekijken zijn in het Cultureel Centrum Scharpoord te Knokke. De winnaars van deze internationale wedstrijd voor persfotografen zullen bekendgemaakt worden twee weken eerder in Amsterdam, thuisbasis van de organisatie.

Van 24 maart tot 26 mei zal in Knokke reeds de tentoonstelling gehouden worden van Humorfoto. Een selectie van 3.000 foto's van 457 topfotografen uit 39 landen wordt aan het publiek getoond via twee tentoonstellingen. Eén ervan wordt opgebouwd in het Cultureel Centrum Scharpoord te Knokke, de andere in de Humorhal te Duinbergen.

Robert Vandenbrugge, fotojournalist en actief in de Franstalige AVBB-vleugel AJP, zetelde dit jaar in de jury van de 'Gouden lens'. De jury bepaalde reeds in december de eindresultaten van de wedstrijd, maar maakt deze pas bekend tijdens de officiële opening. De organisatie van dit evenement is in handen van de Dienst voor Toerisme van Knokke.

(AD)

Unie van Zelfstandige Ondernemers

Ook in 2002 staat
de UNIZO persdienst
elke dag tot uw dienst voor
alle KMO informatie.

Ik wens u een
inspirerend nieuw jaar.

Ronny Lannoo

UNIZO woordvoerder

Tel.: 02/238 05 51/53/11

GSM: 0475/90 63 35

e-mail: ronny.lannoo@kmonet.org

Nieuws uit de verenigingen

Soms toch een feestje...

Het moet niet altijd kommer en kwel zijn in journalistenland. Een feestje mag ook. Even weg van afvloeiingen, inkrimpingen en besparingen had op vrijdag 7 december in Restaurant D'Hulhaege in Deinze de uitreiking plaats van de "Vlaamse Reus". Met die trofee beloont de Vlaamse Bond van Sportjournalisten (VBS) de beste sporter (man of vrouw) van het jaar. De trofee ontstond tien jaar geleden als beloning voor de beste sportman of sportvrouw van Oost- en West-Vlaanderen en werd toen toegekend door de afdeling 'Vlaanderen' (Oost- en West-Vlaanderen) van de BBS (Belgische beroepsbond van sportjournalisten). Toen de BBS twee jaar geleden werd opgesplitst en de VBS er de Vlaamse vleugel van vormde, verdwenen de regionale afdelingen, maar nam de VBS de "Vlaamse Reus" over als trofee voor de beste van alle Vlaamse sporters. Zo

werd voor het tweede opeenvolgende jaar Kim Clijsters als winnares verkozen door meer dan tweehonderd beroepssportjournalisten en medewerkers, leden van de VBS. Naar oude traditie was de trofee ook nu weer een beeldhouwwerk van Willem Vermandere. Het was haar vader Lei Clijsters die de trofee uit de handen van VBS-voorzitter Ronny Ceuleers in ontvangst nam, want Kim zelf verbleef op dat moment in Australië. Bloemen kreeg hij erbij van Leo Van de Gender, directeur communicatie bij KBC, hoofdsponsor van de feestavond. Later op de avond, waar zo'n 120 aanwezigen langdurig de voeten onder de tafel schoven voor een feestmaaltijd, liep ook IOC-voorzitter Jacques Rogge langs om - net als het jaar voordien overigens - de laureate via haar vader te feliciteren. Sportminister Bert Anciaux - wiens departement ook een steentje bijdroeg - liet zich verontschuldigen.

Foto: Bart Van den Broecke

Lei Clijsters neemt de honneurs waar.

De uitslag van de 'Vlaamse Reus' 2001:

1. Kim Clijsters (tennis) 702p.
2. Raymond Ceulemans (biljart) 272p.
3. Gella Vandecaveye (judo) 254p.
4. Stefan Everts (motorcross) 245p.
5. Benny Vansteelant (duatlon) 129p.
6. Ann Wauters (basket) 44p.
7. Sebastien Godefroid (zeilen) 36p.
8. Erwin Vervecken (veldrijden) 34p.
9. Wesley Sonck (voetbal) 33p.
10. Geert De Vlieger (voetbal) 25p.

Radio- en TV-Prijzen

Op zaterdag 26 januari in de voormiddag worden de veertigste Prijzen van de Radio- en Televisiekritiek en de vijfde Prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor het beste Jeugdprogramma uitgereikt. Dit gebeurt traditioneel in het auditorium van Opel Belgium NV, Noorderlaan 401, 2030 Antwerpen.

De gelegenheidstoespraak wordt dit jaar gehouden door Jacques Rogge, voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité. Johan Verminnen zingt enkele van zijn liedjes.

De genomineerde programma's zijn:

- Radio: 'Jongens en Wetenschap' (Radio 1), 'Kinky Coninx' (Studio Brussel), Pat Donnez voor 'Bomans & Bomans', 'Titaantjes' en 'Piazza' (Radio 1), 'De Wandelgangen' (Radio 1) en 'De rechtvaardige Rechters' (Radio 1).
- Televisie: 'In de gloria' (Canvas), 'Debby & Nancy' (VTM), 'Ter Zake' (Canvas), 'Polspoel & Desmet' (VTM) en 'Alloo Undercover' (VTM).
- Jeugd: 'De Grote Boze Wolf Show' (Ketnet), de wrappers van Ketnet, 'Hopla!' (Ketnet), 'W817' (Ketnet) en 'Kabouter Plop' (VTM). (AD)

De Internationale Federatie van Journalisten is op zoek naar een WEBMASTER

halftijds voor het beheren en ontwikkelen van de websites: www.brusselsreporter.org en www.ifj.org. Vereist zijn: een basiskennis in HTML, enige grafische kennis en programmeringskennis. Je bent tweetalig Frans en Engels. Kennis van andere Europese talen is een pluspunt.

Stuur brief en CV ten laatste op 25 januari naar:
Muriel Brasseur • Coördinator Journalists @ Your Service
Internationaal Pers Center Résidence Palace • 155 Wetstraat, Bloc C • 1040 Brussel

Nieuws uit de verenigingen

De Journalistenbond tussen de kartonnen dozen ...

Op 18 december verspreidde het nationaal secretariaat aan alle redacties en journalisten een bericht onder de titel 'De Journalistenbond tussen de kartonnen dozen'. Dat was niet zomaar een boutade. Het bureau van Pol Deltour moest nog een tijdje wachten op nieuwe kasten. Intussen ziet het interieur er nog niet helemaal bruikbaar uit.

In het bericht werden de coördinaten van de bewoners vermeld. Wij publiceren hier het lijstje.

WJ - Pol Deltour:	lokaal 2234	telefoon 02/235.22.62
WJ - Lisbeth Moons	lokaal 2232	telefoon 02/235.22.70
AJP	lokaal 2240	telefoon 02/235.22.60
Erkenningscommissie	lokaal 2226	telefoon 02/235.22.65
Instituut voor Journalistiek	lokaal 2226	telefoon 02/235.22.65
Foto- en Filmpersbond	lokaal 2233	telefoon 02/235.22.67
JAM	lokaal 2225	telefoon 02/235.22.65

Het gemeenschappelijk faxnummer is 02/235.22.72

Het e-mail adres blijft (in afwachting van onze Website) avbb@belgian-journalist.be

Foto: Johan Van Cutsem

WJ-kantoor tijdens de verhuis.

Verzekering voor beroepsaansprakelijkheid

De verzekering voor beroepsaansprakelijkheid en rechtsbijstand die de AVBB voor haar leden heeft ondertekend, is niet uitsluitend bedoeld voor journalisten die te maken hebben met gevoelige dossiers of grote reportages. Alle beroepsjournalisten of stagiaars, zowel zelfstandige als loontrekkende, kunnen er hun voordeel mee doen.

Deze verzekering beoogt drie dingen :

1) Rechtsbijstand voor de burgerlijke rechtscolleges, de strafrechtscolleges en voor de journalist in loonverband, voor de arbeidsgerechten, dit vanaf de "schadeclaim" (zijnde een klacht, een oproeping door de politie, een protestbrief van een derde, de dreiging om gedagvaard te worden, maar ook een ontslag...). In al die gevallen geniet de verzekerde van rechtsbijstand met inbegrip van de erelonen van een advocaat.

2) Het dragen van eventuele schadevergoedingen waartoe de journalist veroordeeld kan worden, dit tot een bedrag van 10 miljoen frank. Gedekt wordt de schade veroorzaakt aan derden in de uitoefening van zijn of haar journalistieke activiteit. Het gaat onder meer om de schade die voortspuit uit fouten, onnauwkeurigheden, vergissingen, weglatingen, indiscreties, maar

evengoed uit het verlies, de vernietiging of de verdwijning van documenten die om beroepsredenen bijgehouden werden.

3) Tenslotte is er de dekking van lichamelijke, stoffelijke of onstoffelijke schade die de journalist bij de uitoefening van zijn beroep aan een derde toebrengt.

De jaarpremie beloopt 52,22 EURO.

CONTACTEER VOOR MEER INFO

HET AVBB/WJ-SECRETARIAAT

Tel. 02/235 22 70

Wie intekent, ontvangt een attest van de verzekeringsmaatschappij.

Nieuws uit de verenigingen

Algemene Vergaderingen: 28 februari 2002

Op 28 februari e.k. in de voormiddag houden AVBB, VJ en AJP hun jaarlijkse algemene vergaderingen. Zoals gebruikelijk worden eerst de vergaderingen van beide taalvleugels afzonderlijk gehouden. Na afloop daarvan wordt de gezamenlijke algemene vergadering gehouden.

Als locatie wordt (uiteraard) gekozen voor het Résidence Palace te Brussel, waar de verenigingen sinds kort onderdak vinden. De alge-

mene vergaderingen vinden plaats in de Polakzaal op het gelijkvoers. Na afloop kunnen nieuwsgierige leden een kijkje gaan nemen op de tweede verdieping, waar de beroepsverenigingen hun secretariaten onderbrachten.

Wij willen de leden nu al vragen deze datum in hun agenda vrij te houden. Een uitnodiging en agenda vindt u in het volgende nummer van De Journalist. (AD)

Over persdocumenten en VVJ-lidmaatschap

Het grootste deel van de nieuwe persdocumenten 2002-2006 voor beroepsjournalisten hebben we van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ontvangen. We werken hard aan de verdeling van deze documenten. Zoals we meldden, heeft het Ministerie een circulaire opgesteld om de geldigheid van de huidige persdocumenten (1997-2001) nog tot 31 januari 2002 te verlengen.

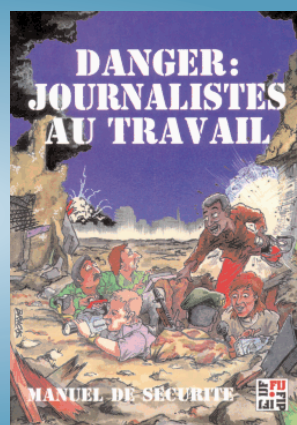
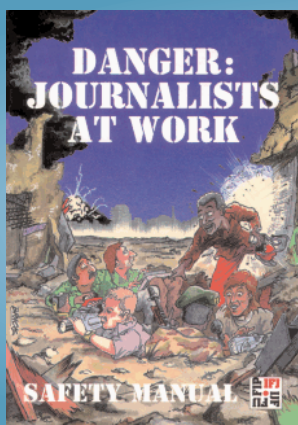
Hoeveel uw persdocumenten kosten, vindt u hieronder nog een keer. Maar wie slim is, betaalt natuurlijk meteen een lidmaatschapsbijdrage voor de VJ/AVBB. Deze dekt naast de persdocumenten nog een aantal andere belangrijke voordelen, zoals individuele service van het secretariaat, sociale belangenbehartiging, publicaties (De Journalist, Jaarboek van de Belgische Pers), interessante groepsverzekeringen...

A. Journalisten die aansluiten bij de VJ/AVBB

	REDACTEURS	FOTO- EN FILMJOURNALISTEN
Beroepsjournalisten (brug)gepensioneerden	€ 105	€ 132
Stagiairs	€ 70	€ 132
Ereleden	€ 75	€ 86
Bankrekeningnummers	VJ 210-0319706-46	WBJ 449-4630571-62

B. Beroepsjournalisten die enkel de persdocumenten willen

Administratiekosten i.v.m. de vijfjaarlijkse hernieuwing van persdocumenten	€ 50
Jaarlijks validatievignet voor de nationale perskaart	€ 18
Jaarlijks validatievignet voor de autopersplaat	€ 28

De IFJ-kaart voor journalisten die grenzen verleggen

WIE KOMT ER IN AANMERKING ?

Elke beroepsjournalist of stagiair die AVBB-lid is (die dus zijn/haar jaarlijks lidgeld heeft betaald) kan een perskaart van de Internationale Federatie van Journalisten (IFJ) aanvragen.

De AVBB is voor België de enige vertegenwoordiger bij de IFJ.

WAT ?

De internationale perskaart wordt afgeleverd door de Internationale Federatie van Journalisten en is geldig voor twee jaar (vanaf de datum van de aanvraag). De kaart biedt een bescherming voor de journalist in het buitenland en is vooral nuttig voor reizen en verblijven in gevaarlijke en/of verre landen. Bij de kaart ontvangt u een boekje met alle adresgegevens van de journalistenverenigingen die aangesloten zijn bij de IFJ. Daar kunt u terecht in geval van moeilijkheden.

Kosten: € 17,35

HOE AANVRAGEN ?

*** Indien u de kaart dringend nodig heeft en gemakkelijk in Brussel kunt geraken:

Het AVBB-secretariaat kan de kaart voor u opmaken (Résidence Palace Blok C - Lokaal 2232, Wetstraat 155 - 1040 Brussel). U brengt € 17,35 en 1 pasfoto mee.

*** Indien het allemaal niet zo dringend is:

U zendt een pasfoto naar het AVBB-secretariaat en u schrijft € 17,35 over op rekening 210-0319706-46. Uw internationale perskaart wordt naar uw thuisadres gestuurd.

Résidence Palace - Blok C
Wetstraat 155 - 1040 Brussel